

ALLE **130** ONVERGETELIJK
BORGHOFF & LAURENITS

HUMO'S

LEGENDARISCHE

ALBUM

RECENSIES

1970 TOT VANDAAG

— VOORAF

Er is een tijd geweest dat er in de Vlaamse scholen en werkplekken elke week op dinsdagochtend werd beslist welke elpee er zou worden gekocht en welke niet. Op dinsdagochtend kwam immers de nieuwe Humo, Onafhankelijk Weekblad voor Radio en Televisie, uit. Dan was het bladeren naar de TTT-rubriek, die van Tieners Toppers Treffers, om daar te vernemen wat de Humo-recensenten goed vonden en wat niet. Zij bepaalden onze smaak. Hun afbraak was meedogenloos, hun loftuitingen een aansporing om je naar de dichtstbijzijnde platenzaak te spoeden.

De volgelingen van Humo onderscheidden zich van die van Joepie. Vanaf 1973 focuste dat blad zich eerder op de ‘Vlaamse bühne’, zoals Vlaamse artiesten graag hun biotoop benoemden, en op de hitparademuziek die makkelijk te slikken was. De fans daarvan konden ook terecht bij piratenzenders als Radio Veronica en Radio Mi Amigo. Will Tura, Willy Sommers, Ann Christy, Louis Neefs, Middle of the Road, George Baker Selection, The Rubettes en Amanda Lear stonden in Joepie, uitdrukkelijk níét in Humo, het Baken van de Goede Smaak.

Humo gidste de Vlaamse jeugd naar andere muziek die, bij gebrek aan internet en aan een Vlaamse pop-rock-radiozender, helemaal niet makkelijk bereikbaar was. Gelukkig waren daar ook enkele piratenzenders, zoals Radio Caroline en Radio Luxemburg, en een paar moedige pioniers die het waagden om op de Vlaamse openbare radiozender de ‘betere rockmuziek’ te introduceren. Een daarvan was Paul Verbrugghe die zijn walging voor ‘het lichtere genre’ zomaar in de ether gooide. Een andere was Guy Mortier, de latere Humo-hoofdredacteur. Zaki (vader van de broertjes Dewaele) en Mike Verdrengh (de latere VTM-baas) hadden ook hun verdiensten.

Het was daarna wachten op mensen als Gust De Coster (de man die de term ‘Belpop’ lanceerde) en Luc Janssen en op de lancering van Studio Brussel in 1983 voor de betere populaire muziek definitief zijn intrede deed in Vlaanderen. Vanaf dan werden de alumbesprekingen in Humo ook minder richtinggevend. De

8 Vlamming leerde toen zijn eigen gedacht te vormen via de verscheiden kanalen waar de moderne muziek hem bereikte.

De TTT-rubriek in Humo werd al in 1961 opgestart, maar de eerste jaren alleen met nieuwtjes, interviews, hitparades en songteksten. Pas nadat Guy Mortier hoofdredacteur werd van het blad in 1969 kwamen er ook albumbesprekingen in. Mortier verzamelde het kruim van de Vlaamse rockjournalistiek om die recensies te schrijven: Mortier zelf, de veel te vroeg overleden Marc Mijlemans, de ook veel te vroeg overleden Patrick De Witte, Marc Didden (ook bekend als filmregisseur), Frank Vander Linden (later de frontman van De Mens), Serge Simonart, Jurgen Beckers, Gert Van Nieuwenhove, Charlie Poel, Rudy Vandendaele, Geert Op De Beeck, Jeroen Maris, Katia Vlerick en anderen. De meeste besprekingen waren veel meer dan nuchtere overzichten van wat te beluisteren viel. Je las een mix van spitse humor, bijna literaire taalvaardigheid en scherpe opiniëring.

Voor al in de beginperiode lees je in de negatief-kritische platenrecensies, en soms ook in het gewoon negeren van bepaalde platen, de drang van Humo om de meest populaire muziek niet nog méér zon te gunnen. Queen en Abba, om maar die te noemen, moesten het soms ontgelden, want als de massa ervan smulde, werd het verdacht.

Anderzijds was het de grote verdienste van Humo om diezelfde massa te wijzen op de kwaliteit van minder beroemde en minder op de radio gedraaide artiesten. Daar verrichtten de Humo-recensenten baanbrekend werk.

Later verdween langzamerhand de neiging om de grote hitmachines te negeren of te slopen, al bleef de koers om Vlaanderen te laten kennismaken met minder voor de hand liggende moderne muziek overeind.

Humo heeft zich uiteindelijk zelden vergist. Vele albums die later legendarisch werden, werden in Humo al kort na de release bewierookt. Maar soms lijkt men toch de bal misgeslagen te

hebben, vooral in die nogal eigenzinnige beginperiode. Over Queen: ‘op weg om een van de meest overroepen groepen van het moment te worden.’ Over The Police: ‘nooit buitenmaats en zó onpersoonlijk, pop in een grijsblauwpak.’ Over TC Matic: ‘ik hou van TC Matic maar ik vraag me af of dat betekent dat ik ook de stem van Arno Hintjens voor lief moet nemen.’ Het is verbazend en zelfs vermakelijk om dit decennia later te lezen, maar het perspectief van de tijd heeft daar meegespeeld.

Voor dit boek werden er 130 albumrecensies uit Humo verzameld. De helft daarvan was te vinden in het digitale archief van Humo, de andere moesten op ambachtelijke wijze worden gezocht en gekopieerd uit het papieren archief in de kelder. De gekozen albums zijn legendarisch, de besprekingen ook.

- Alvorens de toornige lezer zich druk maakt over ‘waarom dié wel en dié niet?’, nog deze verduidelijkingen bij de selectie:
- Elke artiest/groep kreeg maar één bespreking mee, anders konden we met pakweg Prince en Nick Cave wel bezig blijven.
 - Niks van de jaren zestig of daarvóór dus, want pas vanaf de jaren 70 verschenen de albumrecensies.
 - Het archief heeft zo zijn lacunes, hier en daar werd een bespreking niet gevonden, wegens een ontbrekende Humo.
 - Sommige legendarische albums werden gewoon niét besproken in Humo – het is niet altijd duidelijk waarom.
 - De 130 gekozenen werden zoveel mogelijk gespreid in de tijd, van 1970 (Leonard Cohen) tot 2025 (Zwangere Guy).
 - Sommige albums werden mee opgenomen wegens hun enigmatische karakter (genre *Saturday Night Fever* of *Turalura*), niet noodzakelijk om hun muzikale genialiteit; ook enkele Belgische toppers mochten genadig mee in de boot.

Helaas stond niet achter elke plaatbespreking de auteur vermeld.

LEONARD COHEN SONGS OF LOVE AND HATE

1970 LEONARD COHEN — Songs of Love and Hate

En dan is er nog iets verschenen deze week dat aandacht verdient, namelijk de nieuwe langspeler van Leonard Cohen. Die Cohen is een erg veelzijdige jongen die boeken schrijft – hoewel hij daarvoor wel nooit de Nobelprijs voor Letterkunde zal winnen –, gedichten maakt die al heel wat beter zijn en songs produceert. Hij vulde zoals wel bekend zal zijn al twee elpees met die op muziek gezette gedichten en die platen maakten hem tot een zeer vooraanstaande figuur op de sien waar ook mensen als Gordon Lightfoot, Bob Dylan en Tom Paxton zich ophouden. Met als gevolg dat de derde langspeler, waarvan de verschijning enkele malen werd uitgesteld, met ademloze spanning werd afgewacht.

Songs of Love and Hate is de titel van Cohens derde langspeler, die opnieuw in een sobere zwart-witte hoes is gestoken al werd Cohen daar ditmaal tegen de gewoonte in ook lachend op afgebeeld. Dat was echter niet symbolisch voor de songs, want ook ditmaal blijft Cohen zweven tussen nostalgie en somberheid, een sfeer die nog wordt

beklemtoond door die diepe, zwarte, op het valse af vlakke stem van deze Canadees.

Die songs. Bijbelse beelden, doorgaans voorbij, ongelukkige liefdes, en bittere autobiografische flarden. En ook de goeie en slechte kanten van het talent Cohen komen op deze plaat op dezelfde manier naar voren als in het verleden. Aan de negatieve kant zijn er de vaak met wel erg grote nadruk poëtische beelden, een soort abstrakte poëzie die wel eens gemaakt aan wil doen en daarnaast het gebruik van zinnen als 'As though I wear a uniform I was not made to fight', een nobel maar weinig oorspronkelijk verwoord sentiment. Maar daartegenover staat er ook een hele lading echte, niet-geforceerde dichterschap. 'Dress Rehearsal Rag' is daar een

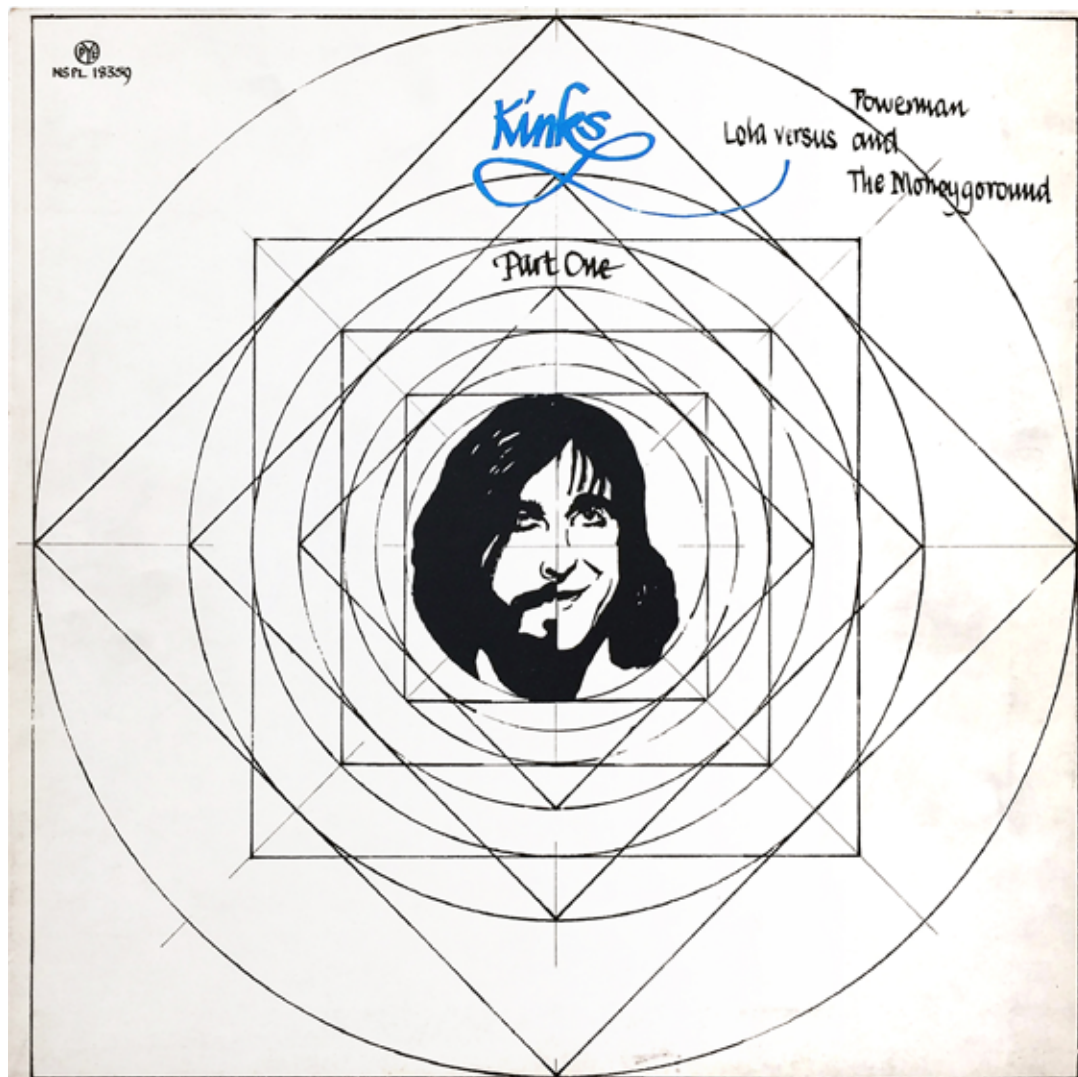
voorbeeld van, maar vooral het zeer simpele 'Famous Blue Raincoat'. Dat is een song over de vriend die in het verleden de vriendin van Cohen er bijna toe bracht de zanger te verlaten, maar tegen wie hij geen wrok meer koestert: 'Your enemy's asleep and his woman is free.' Dat zijn natuurlijk teksten zoals je die niet elke week tegenkomt. Daarom is het erg jammer dat het kleine boekje dat bij de plaat zit niet – zoals zou mogen worden verwacht – de woorden van Cohens songs bevat maar slechts titels en muzikanten, zaken die heel best op de hoes hadden kunnen staan.

TRACKLIST

- **Avalanche**
- **Last Year's Man**
- **Dress Rehearsal Rag**
- **Diamonds in the Mine**
- **Love Calls You by Your Name**
- **Famous Blue Raincoat**
- **Sing Another Song, Boys**
- **Joan of Arc**

1970 THE KINKS

— Lola versus Powerman and the Moneygoround, Part One

Ook de Kinks kwamen na het maken van die eerste reeks fraaie platen een tijdlang vast te zitten, maar verleden jaar toonde Ray Davies dat hij zijn stiel nog lang niet verleerd was. Het rock-epos *Arthur (Or the Decline and Fall of the British Empire)* waarmee hij dat deed, was een werk waarin, zoals de titel al aangeeft, de geschiedenis van Engeland van koningin Victoria tot nu werd behandeld. Op de typische Davies-manier: scherp en satirisch maar toch altijd met wat begrip. Ironie in plaats van sarkasme, zogezegd. En nu is er *Lola versus Powerman and the Moneygoround, Part One*. Hoewel het hier niet zo duidelijk om één thema gaat als in het geval van *Arthur* maar waarin het toch wel gaat om verwante onderwerpen: onze aan kwalen als honger, overbevolking en inflatie lijdende maatschappij en dat ene facet daarvan dat kan worden omschreven als de popsien.

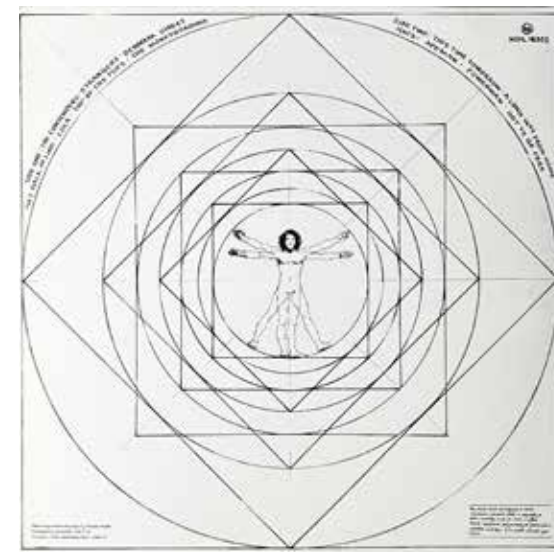
Muzikaal gesproken gebeuren er ook op *Lola versus* geen sensationele dingen, hoewel de groep na al die jaren behoorlijk hecht klinkt, maar de teksten van Raymond Davies zijn weer verre van mis. Van de 'maatschappijkritische' nummers op de plaat zijn vooral de twee tegenhangers 'Apeman' en 'Powerman' erg sterk. In 'Apeman' gaat het om

een contrast tussen de terug naar natuur willende zanger en onze verworden maatschappij, waarin het leefmilieu ondraaglijk is en tweederde van de mensen niet te eten heeft; 'Powerman' handelt over de mensen die daar volgens Davies verantwoordelijk voor zijn: de mensen die naar macht dorsten, de mannen bijvoorbeeld die verdienen aan de rechten van zijn songs. Datzelfde thema – de artiest contra de zakenmensen die van hem profiteren – komt er trouwens ook in 'Denmark Street' en 'The Moneygoround' heel goed uit, terwijl de glorie van de stijgende popster erg humoristisch wordt geschetst in 'Top of the Tops', naar het gelijknamige Britse radio-programma. Dat alles, plus

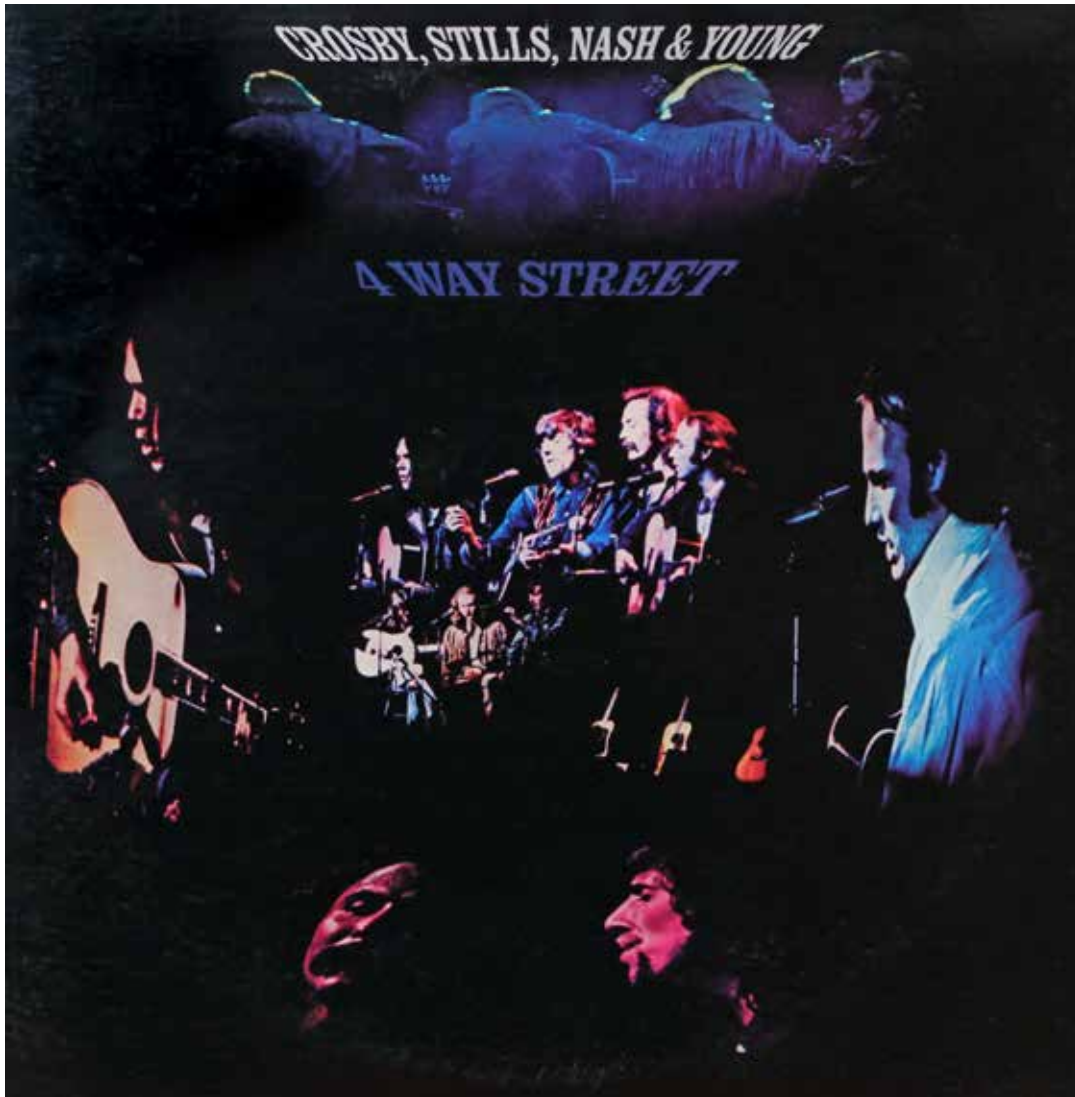
het nog altijd meesterlijke verhaal van de verwarrende seksen dat 'Lola' heet, maakt *Lola versus Powerman and the Moneygoround, Part One* tot een elpee waaraan veel plezier kan worden beleefd.

TRACKLIST

- The Contenders
- Strangers
- Denmark Street
- Get Back in Line
- Lola
- Top of the Pops
- The Moneygoround
- This Time Tomorrow
- A Long Way from Home
- Rats
- Apeman
- Powerman
- Got to Be Free

1971 CROSBY, STILLS, NASH & YOUNG — 4 Way Street

Met enige vertraging – waarvoor U wordt verzocht de burelen van dit tijdschrift niet te bestormen omdat de platenmaatschappij daaraan schuldig was – zijn dan eindelijk de langverwachte nieuwe elpees van het Crosby, Stills, Nash en Young-syndikaat in ons bezit gekomen. Na het succes van de door kritikasters nochtans omstreden *Déjà Vu*-elpee van deze super-supergroep zijn de jongens afzonderlijk erg actief geweest, maar zag het er naar uit dat we van de groep als zodanig niet veel meer zouden horen. Maar nee, tijdens de laatste toer die de groep in de zomer van 1970 maakte, stond in Los Angeles, Chicago en New York apparatuur opgesteld die de geproduceerde muziek vastlegde en daaraan danken we nu de dubbele live-elpee *4 Way Street*.

Een plaat die heel duidelijk uit twee verschillende delen bestaat, want na een kort fragment van het fraaie 'Judy Blue Eyes' vullen de jongens eerst twee platenkanten met akoestische muziek, om dan op plaat twee op elektrische klanken over te schakelen. En om maar met het minst positieve te beginnen: die elektrische tracks vallen niet mee. Vooral waar van Neil Youngs 'Southern Man' en van het door Stephen Stills geschreven 'Carry On' marathonnummers

werden gemaakt waarop iedereen zijn vakkennis op gitaar schijnt te moeten laten horen. Nee, dan is de akoestische plaat fijner.

Ook hier gebeuren geen nieuwe dingen – er staan op heel de plaat trouwens maar vier nog niet eerder gehoorde nummers – maar aangezien het hier bijna allemaal solo-gezangen betreft krijgen we een mooie gelegenheid om weer eens te genieten van de loner Neil Young vooral 'Cowgirl in the Sand', van het met Stills als pianist gebracht '49 Bye Byes' en vooral van 'Triad', David Crosby's pleidooi voor een menagerie à trois dat het hoogtepunt van deze plaat vormt. En dat is eigenlijk het probleem met

4 Way Street. Prettige, competente muziek genoeg, maar een tekort aan nummers die er werkelijk uitspringen, die je onmiddellijk nog een keer gaat draaien.

TRACKLIST

- Suite: Judy Blue Eyes (coda)
- On the Way Home
- Teach Your Children
- Triad
- The Lee Shore
- Chicago
- Right Between the Eyes
- Cowgirl in the Sand
- Don't Let It Bring You Down
- 49 Bye-Byes/America's Children
- Love the One You're With

1971 VAN MORRISON

— Tupelo Honey

Een van de weinige goeie dingen die het barre Belfast heeft voortgebracht is een zanger die begon als vokalist bij Them, daarna ten onder dreigde te zullen gaan aan allerhande persoonlijke problemen, zich er met de *help from some friends* bovenuit werkte en ons de laatste jaren heeft verblijd met enkele indrukwekkende elpees. Van Morrison heet die jongen, en op de draaitafels van het voormalige Humoradio ligt zijn jongste elpee, *Tupelo Honey* getiteld en een bevestiging van het grote talent dat Morrison is.

Tupelo Honey is niet alleen een erg goeie plaat (daarover straks meer details), het is ook een logiese stap in de ontwikkeling van Van. Zijn eerste twee solo-elpees sinds zijn vlucht naar de States (*Astral*

Weeks en *Moondance*) bevatten nog hoofdzakelijk sombere, introverte songs die werden gezongen door een toepasselijk argwanend de wereld inblikkende jongen. Maar naarmate de erkenning groter werd nam dat wantrouwen af, werd Morrison toegankelijker en werd zijn muziek minder depressief. Zijn derde plaat, *His Band and the Street Choir*, bevatte al een aantal uitgesproken levenslustige songs en dat geldt ook voor *Tupelo Honey*. Geen getormenteerde 'Madame Georges' meer, maar songs van een man die over de rand heeft gekeken en niet heeft gesprongen. Door, zoals gezegd, het feit dat men hem eindelijk is gaan waarderen en door de aanwezigheid van zijn fraaie gade Janet Planet.

Natuurlijk, ook het werk dat de goed terechtgekomen

Morrison schrijft, blijft dat heel eigen, unieke stempel dragen dat van deze jongen naast een groot performer ook een zeer belangrijk komponist heeft gemaakt. Want het is op *Tupelo Honey* moeilijk om hoogtepunten aan te wijzen, zo sterk is deze plaat van de eerste tot de allerlaatste noot. De titelsong, het erg ontroerende 'Starting a New Life', de gepassioneerde liefdeskreet 'You're My Woman' en het country-achtige 'Moonshine Whiskey' vallen na de eerste paar keer luisteren het meeste op, maar het blijft moeilijk te zeggen want er komen op *Tupelo Honey* zelfs geen middelmatige tracks voor. Een perfecte begeleiding, voor perfecte songs, door Morrison gezongen met die lange uithalen en die zeldzame frasering die hem maken tot zo'n Hele Grote.

TRACKLIST

- Wild Night
- (Straight to Your Heart) Like a Cannonball
- Old Old Woodstock
- Starting a New Life
- You're My Woman
- Tupelo Honey
- I Wanna Roo You (Scottish Derivative)
- When That Evening Sun Goes Down
- Moonshine Whiskey

1972 DAVID BOWIE

— The Rise and Fall of Ziggy Stardust and the Spiders from Mars

Nu zijn single 'Starman' eindelijk aan het door-dringen is op de hit-ladders, bestaat er een kleine hoop dat de naam David Bowie eindelijk wat bekendheid zal krijgen bij een groter publiek en dat zijn nieuwe elpee *The Rise and Fall of Ziggy Stardust and the Spiders from Mars* het ook een beetje zal gaan maken. Want dat wordt verdorie toch wel tijd. De vorige elpee van de fraaie, op de binnenhoes enigszins op *Clockwork Orange*'s Alex lijkende Bowie, Hunky Dory, was al een in deze kontreien sterk onderschat meesterwerkje, en met *Ziggy Stardust* maakt hij ten overvloed duidelijk dat het toen geen uitschieter was.

De basisingrediënten op *Ziggy Stardust* zullen de Bowiefans vertrouwd voorkomen: de ruimte waarmee deze Engelse jongen als sinds zijn eerste hitsingle ('Space Oddity') bezig is, speelt ook hiér een overheersende rol, en de sound wordt opnieuw neergezet door de knappe Mick Ronson, Mick Woodmansey en Trevor Bolder. Het grootste verschil is dat de toon van *Stardust* wat ernstiger is, de parodieën op Dylan en de

Velvet Underground maken plaats voor haast autobiografische songs waarin Bowie's rol als een rock en roll star ('Star') en zijn homofilie en voorliefde voor fraaie vrouwenkleden ('Lady Stardust') worden bezongen. Trouwens, de hele plaat is wat teksten betreft veel sensueler en seksueler dan de voorgangers, gaat minder sterk de filosofische kant op.

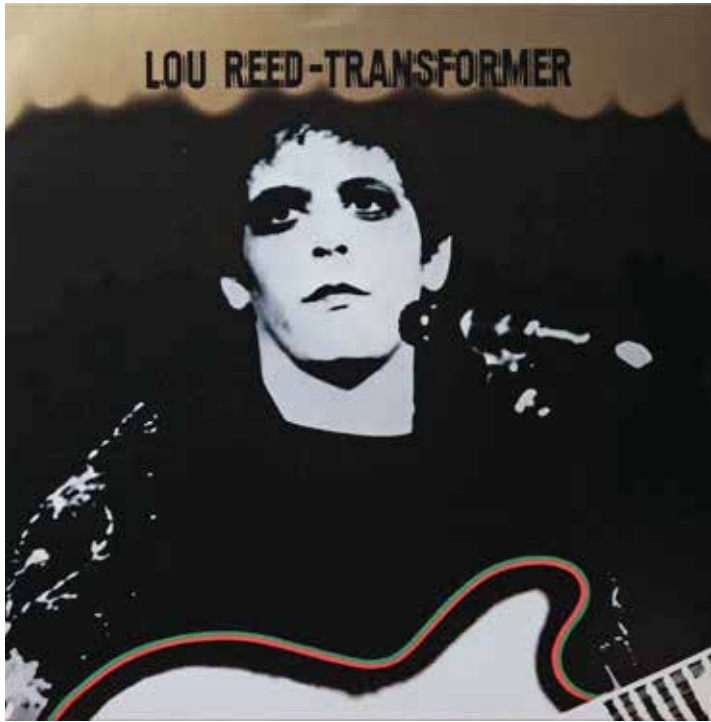
Dat betekent natuurlijk niet dat Bowie nu opeens een plaat voor tieniebooppertjes heeft gemaakt, want daarvoor blijven de teksten natuurlijk toch veel te vol met allerlei niet zo eenvoudige insinuaties en innuendo's. Muzikaal is het allemaal niet zo ingewikkeld, want Bowie maakt eigenlijk heel rechte-doorzeese rockmuziek die muurvast in elkaar zit, hoewel het aan zijn een heel eigen stempel dragende melodieën wel even wennen is. Maar juist die combinatie

van oersterke, knappe teksten en degelijke, ferme muziek maakt van deze nieuwe Bowie opnieuw een plaat die in geen enkele serieuze diskoteek zou mogen ontbreken. Al was het maar voor nummers als het naar een magistrale klimax toewerkende 'Five Years', de felle titelsong 'Ziggy Stardust' en het erg mooie 'Rock 'n' Roll Suicide'. Bloedheet aanbevolen.

TRACKLIST

- Five Years
- Soul Love
- Moonage Daydream
- Starman
- It Ain't Easy
- Lady Stardust
- Star
- Hang On to Yourself
- Ziggy Stardust
- Suffragette City
- Rock 'n' Roll Suicide

1972 LOU REED — Transformer

Toen Lou Reed het lange stilzwijgen dat hij in acht had genomen na het uiteenvallen van zijn Velvet Underground verleden jaar verbrak met de solo-elpee *Lou Reed*, werden daar in deze kolommen biezonder entoeziaste dingen over gezegd. Ook al was Lou zelf, naar uit interviews bleek, er niet helemaal tevreden over. Dat schijnt hij wel te zijn over zijn nieuwe, gezien de zekzuele smaak van Reeds niet toevallig

Transformer genaamde elpee. Normaal gesproken zou de werkgroep dus over de pas verschenen schijf nog verrukter moeten doen dan over *Lou Reed* en dat gaat hieronder ook gebeuren. Want hoewel je met het soort bizarre genie dat Lou Reed is op elke elpee wel één of twee nummers tegenkomt die om de een of andere reden minder lekker vallen, behoort het geheel toch tot de selekte groep platen om zo zuinig op te zijn dat je ze voor en na elke

draaiing met de stofvrije gele doek onder handen neemt.

Hoe het komt dat het zo goed is, valt moeilijk uit te leggen. De stem van Reed was al in de dagen van de Velvet-krakers als 'White Light/White Heat' of 'Sister Ray' ongewoon monotoon en in de tussentijd is er wat dat betreft weinig veranderd. De songs die hij schrijft doen op het eerste gehoor vaak ook wat eentonig aan, de snellere hard stampend, de langzame songs wat zeurderig. En pas bij het goed nóg een keer luisteren, begint het te dagen: dat Reed met die monotone stem toch kan uitdrukken wat hij kwijt wil en dat de melodieën onder dat vernisje meestal zo sterk zijn dat ze heel lang in het geheugen blijven hangen.

En alsof dat niet genoeg is, voorziet Reed zijn gehoor van teksten die misschien niet bij elke geestelijke in goede aarde zullen vallen maar die vooral de liefhebbers van Andy Warhol-films zeer zullen ontroeren. Want de sien die Warhol uitbeeldt en die waarover Reed zingt zijn een en dezelfde. Ze houden zich bezig met de zelfkant van het leven zoals die bestaat binnen de New Yorkse popcultuur. Dus

aan dope en transvestie geen gebrek.

De drugs die daarbij in het Velvet-tijdperk een grote rol spelen ('Heroin') zijn op *Transformer* als thema vrijwel verdwenen. Maar de homofilie die ondergronds altijd al een belangrijk element is geweest in Reeds muziek wordt, nu hij door David Bowie wordt geprodjoest, zeer sterk in de verf gezet. Op het zwakke (we hadden gewaarschuwd dat er een minder sterk nummer was) 'Make Up' gebeurt dat nogal goedkoop, maar dat is een uitzondering. Want een song als het stampende 'Vicious' en het even formidabele, over Warhol-helden handelende, merkwaardig genoeg ook als single uitgebrachte 'Walk on the Wild Side' (wat een saxofoon!) laten horen hoe dit thema wel kan worden gebracht.

En er is nog zoveel meer moois. 'Hanging 'Round', de homofielenklaagzang 'Goodnight Ladies', en het verrassend sentimentele maar desondanks toch echt overkomende 'Perfect Day' over hoe mooi en gewoon het was een zonnige middag in het park door te brengen met een meisje en een fles.

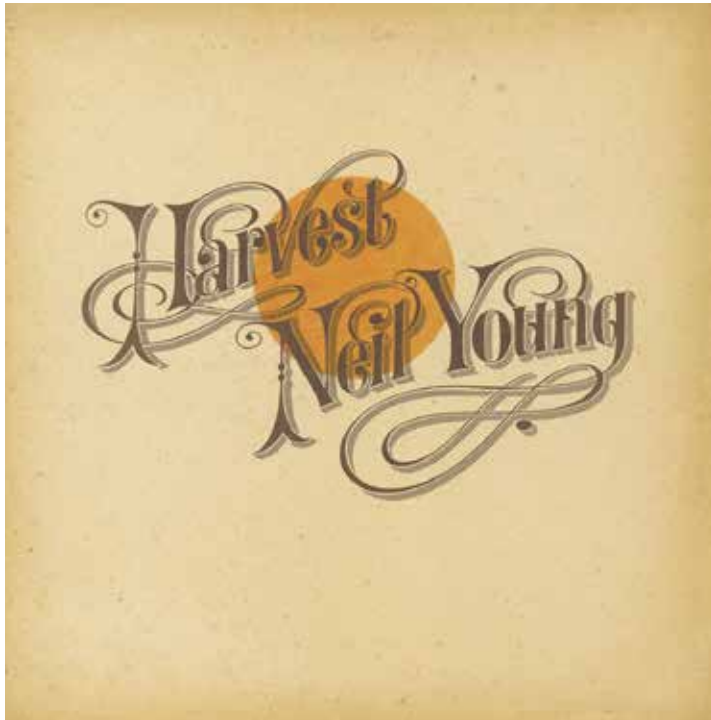
Stuk voor stuk nummers die in geen enkele echte platenkollektie mogen ontbreken. De ene week dat meesterwerkje van de Everly Brothers en gelijk nu al een datzelfde predikaat verdienende plaat van Lou Reed: het is lang geleden dat er zo vroeg in het jaar al twee zo monumentale platen tot ons zijn gekomen.

TRACKLIST

- Vicious
- Andy's Chest
- Perfect Day
- Hangin' Round
- Walk on the Wild Side
- Make Up
- Satellite of Love
- Wagon Wheel
- New York Telephone Conversation
- I'm So Free
- Goodnight Ladies

1972 NEIL YOUNG — Harvest

Lang gewacht, stil gezwe-
gen, nooit gedacht, toch
gekregen. Eindelijk, na
vele malen uitstel om
technische en andere redenen,
is de nieuwe Neil Young-elpee
waarvan we al lang wisten dat
hij *Harvest* heette, dan toch
verschenen. Dat ongeduld was
begrijpelijk want per slot van
rekening was Young een van
de grote mannen bij wijlen
Buffalo Springfield, maakte
hij met zijn Crazy Horse twee
zeer puike elpees, zorgde hij

op *Deja Vu* van Crosby, Stills,
Nash en himself voor de
hoogtepunten en maakte hij
als solist met *After the Goldrush*
een van de monumentaalste
platen van de laatste tien jaar.
(En wie het daar niet mee
eens is, komt deze week niet
in aanmerking voor een gratis
elpee.)

En op die indrukwekkende
staat van dienst volgt nu dus
Harvest. Tien nieuwe songs
van de zo ijl, wiebelend en
triestig zingende meester.

Muzikaal (voor het grootste
deel althans) omlijst door een
groep muzikanten die voor
het gemak de Stray Gators
worden genoemd en die
bestaan uit steelgitarist Ben
Keith, bassist Tim Drummond,
de ontzagwekkende slagwer-
ker Kenny Buttrey en pia-
nist-arrangeur Jack Nitzsche.
Allemaal grote jongens die
zorgen voor een doorgaans iets
country-achtiger achtergrond
voor de weer uitmuntend bij
stem zijnde Young. Dus wat de
sound betreft zit het allemaal
best goed.

Dat *Harvest* niet helemaal
het peil haalt van *After the
Goldrush* ligt daar ook echt
niet aan. Het net niet bereiken
van het predikaat meester-
werk heeft andere oorzaken.
In de eerste plaats is niet al
het materiaal dat Young op
Harvest vastlegde zo ijzersterk.
Een song als 'Alabama' en de
titelsong 'Harvest' zouden op
elpees van bijna alle andere
mensen op de huidige sien een
bron zijn van gelukzaligheid,
voor Neil Young zijn ze wat
vlak. Maar veel erger is het feit
dat de *loner* niet heeft kunnen
weerstaan aan het ego-trip-
perige idee om met een
Groot Orkest te zingen. Op
twee nummers gooit hij zijn
unieke stem te grabbel aan het
London Symphony Orchestra.
Op 'There's a World' is dat
nog niet zo vreselijk, want dat
zou anders toch een van die

minder dan indrukwekkende
nummers zijn geworden. Maar
'A Man Needs a Maid' had
nu net alles om een hoogte-
punt te worden. Dat kunnen
we in de intro beluisteren
als Young alleen bijgestaan
door Nitzsche zingt hoe hij
eigenlijk een meid zou willen
hebben die zijn huis schoon-
houdt en voor hem kookt en
dan verdwijnt. Zowel wat het
typerende eenzame thema als
wat de melodie betreft een
schitterend nummer, maar dan
komen er opeens violen en
cello's en pauken en godbetere
een glockenspiel en de sfeer is
verdwenen.

Maar gelukkig staan daar
nog altijd heel wat meer
pareltjes tegenover. Want de
plaat opent al heel mooi met
het door Buttrey's formida-
bel bassdrum stevig op poten
gezette 'Out on the Weekend',
er is het vrolijke (betrekkelijk
natuurlijk) 'Are You Ready
for the Country?', het weer
zeer gevoelige 'Old Man' en
het enige nummer waarop we
Youngs beroemde stakkato,
machinegeweer gitaar kunnen
bewonderen: 'Words'. Plus de
twee absolute krakers die we
dan ook voor het laatst hebben
bewaard. Op de a-kant is er
'Heart of Gold', een verhaal
over de speurtocht naar een
Meisje Met 1 Gouden Hart.
Op de keerzijde het live-op-
genomen 'The Needle and the
Damage Done', zoals de titel al

aangeeft een song over spuiten
en junkies en wat dies mee zij.
Twee nummers die ouderwets
door merg en been gaan, die
zelfs sterke Humo-lezers tot
tranen kunnen bewegen en die
veel, heel veel goedmaken.

Dat op *Harvest* een paar
nummers staan die de werk-
groep bij het luisteren gewoon
overslaan, is natuurlijk een
teleurstellende zaak. Maar dat
neemt niet weg dat de prijs
voor de elpee van het jaar
die een andere redakteur zo
voorbarig (hop!) en lichtvaar-
dig (sic!!) toekende aan de
Kinks toch in afwachting van
de eventuele unieke platen die
nog komen kunnen voorlopig
naar Neil Young moet gaan.

TRACKLIST

- Out on the Weekend
- Harvest
- A Man Needs a Maid
- Heart of Gold
- Are You Ready for the Country?
- Old Man
- There's a World
- Alabama
- The Needle and the Damage Done
- Words (Between the Lines of Age)